

SILOE

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera

Vánoce 2019

Drazí přátelé,

vcházíme jsme opět v době adventní a mně to připadá jako chvíle, kdy jsem prožíval toto období v loňském roce. Asi mi potvrdí všichni dříve narození, že vnímání času se rok od roku mění, že se jaksi zkracují vzdálenosti mezi jednotlivými pro nás důležitými událostmi, svátky a podobně. To mě napadá zvláště letos, kdy slavíme 880. výročí od založení našeho kláštera a kdy si brzy připomeneme již 20 let od úmrtí našeho vzácného spolubratra, 49. opata želivské kanonie premonstrátů, P. Víta Bohumila Tajovského. Bylo to právě v době adventní, 11. prosince roku 1999, kdy jsem stál u jeho lůžka a bylo mi dopřáno být s ním až do jeho posledního vydechnutí. Myslím, že to není náhoda, že ho Pán zavolal zrovna v tento den, kdy došlo v roce 1949 k záhadnému pohybu křížku při mši sv. v Číhošti. Tento den změnil život nejen P. Josefu Toufarovi, číhoštskému faráři, který byl za minulého režimu kvůli údajně zinscenovanému zázraku křivě obviněn a umučen, ale též opatovi Vítovi. Protože byl přítelem P. Tofara, byl v souvislosti s tímto případem a na základě zkonstruovaného obvinění zatčen a protrpěl 11 let tvrdého žaláře. Nemám ale v úmyslu touto vzpomínkou rozněcovat nějaké záporné emoce, hněv, pomstychtivost, zatrpkllost, smutek... Zvláště v tomto čase blížících se Vánoc, v čase očekávání. My lidé svou tělesnou smrtí vcházíme z našeho

světa do života Boží lásky, náš milující Bůh zase vchází do našeho pozemského života v Ježíši Kristu jako vtělení své nezměrné lásky. V den, kdy anděl zvěstoval Panně Marii Boží plán a Maria jej s poslušností a pokorou přijala, začíná již ono velké, tajemné očekávání. Očekávání příchodu. Advent znamená příchod. Příchod toho, který nás osvobodí, který do naší lidské bídy přinese naději a radost. Který zlo mění v dobro. Na počátku myšlenky knížete Soběslava postavit zdejší klášter byla situace před bitvou, v níž pak jistě bylo prolito hodně krve. To si Bůh určitě nepřál, ale když už se tak lidskou vůlí stalo, přineslo to díky Bohu užitek a požehnání. Když klášter vzniká, stává se šířitelem evangelia, vzdělanosti, kultury a dává práci mnoha lidem. P. Josef Toufar a opat Vít Bohumil Tajovský velmi trpěli, ale zachovali si víru, dali nám svým životem nádherný příklad a snad to nebude dlouho trvat, kdy dojde u obou těchto krásných lidí k blahořečení. I tady vidíme, že Boží láska má to poslední slovo a zlo nemá šanci zvítězit, ačkoli se nám to někdy tak nejeví. Chci nám všem popřát, abychom letošní advent opravdu prožili jako tajuplné radostné očekávání a abychom dovolili Ježíši Kristu, aby se o Vánocích opět narodil i v našich srdcích.

Požehnané nadcházející svátky vám všem přeje váš opat Jáchym

POSELSTVÍ GENERÁLNÍHO OPATA JOSE WOUTERSE KE SLAVNOSTI SV. AUGUSTINA 2019

Drazí bratři a sestry,

*jak je dobré a milé, když bratři žijí pospolu!
Jedno z témat, které bylo zvlášť důležité pro sv.
Augustina, byla jednota církve.*

Měl k tomu své důvody. Církev v jeho době byla v Severní Africe rozdělena více než jedno století. Rozdělení církve odráželo napětí mezi domorodci, často venkovany, mezi obyvateli a přistěhovalci, kteří byli latinizováni díky vlivu římských pravidel. Někdy žily obě skupiny společně v míru, jedna vedle druhé. Byla to však často obtíž, především co se týče církevních budov, vlivu na lidi, zemi a co se týče peněz. A to vše se odehrávalo v době, kdy se barbarské kmeny snažily ovládnout hranice Římské říše. Disputace nebyly vedeny pouze slovy. Nespokojení, často původní chudí obyvatelé, kteří pohrdali smrtí, zformovali gangy, které v hornaté krajině vzbuzovali značné nebezpečí. To jsou okolnosti, které rozeznáváme jak v minulosti, tak v současnosti. Je to něco, co se neustále vrací. Rozdělení mezi lidmi zasaženými náboženskými rozpory vedou oponenty různých uskupení k tomu, aby se ve své identitě dali dohromady a burcuje je to k nepřátelství.

Augustín rozuměl komplexnosti celé situace. Nesnažil se pouze druhé přesvědčit, ale také usiloval o přinášení míru a hledal spravedlnost, jak jen to bylo možné. Je jisté, že osobně trpěl a rozdělení ho trápilo.

Je jedním z těch, kteří v dějinách církve poznali, že skutečná láska je protiváhou ke schismatům a herezím. V jeho komentáři na žalm 133 se věnuje rozdílu mezi bratřimi, kteří žijí spolu v jednotě a mezi putujícími gangy, kteří přinášejí teror. Sestry a bratři, kteří žijí společně v souladu jsou pro něj těmi řeholníky, kteří skrze svůj život ve společenství, kde se vše sdílí, ukazují vzrušující příklad toho, jak Bůh stvořil lidi k tomu, aby žili pospolu. „Jedno srdce a jedna

duše, na cestě k Bohu“, je citací z pravidel, na která skládáme sliby, a která to stručně shrnují. Jednota není něco povrchního. V průběhu času se objevují různé názory a odlišné představy, které jsou v každém případě dobré a potřebné, protože každá osoba má svou vlastní vizi, vhléd a zkušenost. Když čelíme odlišným názorům, v rozumné míře nás můžou přivést blíž k pravdě napříč časem. Avšak srdce a duše jsou hlubší než vize, víra a názory. Srdce a duše směřují k jádru našich životů, kde se nás Bůh dotýká, utváří a miluje. V srdci a duši jsme jedno, protože jeho přítomnost je v nás. A to je milost:

*Jak nejlepší olej na hlavě,
který stéká na vousy, na vousy Árónovy,
který stéká na lem jeho roucha;
jak hermonská rosa,
která se snáší na siónskou horu. Tam uděluje
Hospodin požehnání,
život navěky.*

Být jedním srdcem a jednou duší je potřebné, protože věříme a víme, že jiná osoba, buď on nebo ona, má srdce a duši. A je to přesně tam, kde to často schází. Lidé jsou často redukováni na svou víru, na jejich názory, na náboženské učení, nebo na jejich spiritualitu, kterou vyznávají.

Plodné a rozumné zacházení s odlišnostmi v názorech vyžaduje, abychom druhé a nás samé viděli jako bratry a sestry se srdcem a duší. Jako nositele Boží přítomnosti. Není totiž možné milovat Boha a nemilovat bližní. Bůh nám dává Ducha, takže s mocí jeho lásky můžeme přinášet jednotu tam, kde nenávist přinesla rozdělení.

Ve spojení s vámi se všemi v modlitbě

Jos Wouters, generální opat

JEŽÍŠ CHCE MÍT VŠECHNY BLÍZKO SVÉHO SRDCE

Nad posvátným textem se zamýšlí Marian Mertens, německý kněz z Aachenu. Kázání zaznělo v Želivě 7. listopadu 2019.

Lukáš 15, 1-7: Přibližovali se k němu všichni celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. 2 Farizeové a učitelé Zákona reptali: „Tento člověk přijímá hříšníky a jí s nimi.“ 3 Řekl jim toto podobenství: 4 „Kdo z vás, má-li sto ovcí a jednu z nich by ztratil, nezanechá těch devadesát devět v pustině a nejde za tou ztracenou, dokud ji nenalezne? 5 A když ji nalezne, vloží si ji s radostí na svá ramena, 6 přijde domů, svolá přátele a sousedy a řekne jim: ‚Zaradujte se se mnou, protože jsem našel svou ovci, která se ztratila.‘ 7 Pravím vám, že tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“

Drazí bratři a sestry,

svátky, které se týkají univerzální církve, jako například Svátek Posvěcení Lateránské baziliky, nám dávají dobrý podnět k modlitbě za církev, zvláště za papeže, který má velkou odpovědnost.

Když to děláme, budeme moci zakoušet, co znamená slovo „sakramentálnost“, která vystihuje podstatu života církve. Sakramentálnost (svátostnost) znamená chápat a uznávat, že my lidé jsme vždycky pouze přijímající kdežto Bůh je naopak darující se. On je jediný, který opravdu dává život a pokoj. Pomysleme na slova Ježíše z Evangelia podle Matouše: „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno.“ V západních zemích, já jsem vlastně z Německa, se hodně diskutuje o všech možných pravidlech. Dokonce jsou kněží, kteří občas mluví takto: „Musíme zrušit

Bratři a sestry, podobenství Ježíše obsahují názorné příklady ze života, díky kterým můžeme porozumět tomu, co chtějí sdělit. Zde konkrétně se jedná o ztracenou ovečku. Pastýř ji hledá, zatímco 99 ovcí je bez pomoci. O co tady jde? Myslím si, že jádrem příběhu je zde ZMĚNA VZDÁLENOSTI. Pastýř chce neustále zmenšovat vzdálenost ke ztracené ovci, chce ji mít úplně blízko sebe. To je přesně to, co dělá Ježíš. Zmenšuje vzdálenost mezi ním a hříšníkem, volá ho a chce ho mít u svého srdce. Zároveň nemá strach odcházet od těch, kteří se cítí příliš jisti sami sebou. Je lidské se plést. Někdy nechceme udělat to, co nám říká naše svědomí. To jsou problémy našich hříchů. Evangelium nás zve k odvaze. Když jsme ochotni přiznat si hříchy, On a jeho spása není od nás daleko.

celibát, musí být také možnost, aby byly ženy vysvěceny na kněze atd.“

Problémem je záměna sociálních práv s řádem Ježíše. Pozor! Změna církve není prvně naší záležitostí. Pánem je Ježíš. My můžeme mít hodně názorů, ale vždy je dobré modlit se za církev a papeže. **K čemu jsou názory bez modlitby?** Troufnu si říci, že je to církevní utopie. Sakramentálnost se totiž nenachází tam, kde jsou pouze nároky nebo názory. Sakramentálnost je možná, je viditelná tam, **kde existuje víra, že přijímáme z tajemství svátosti eucharistie**, a tato víra se ukáže i v konkrétních záležitostech církevního života. Ježíš na nás nikdy nezapomíná, když ho v modlitbě o cokoliv prosíme.

otec Marian Mertens, kněz z Aachenu při návštěvě Želiva

PÍŠE P. SIARD D. SKLENKA

Vánoce mají pro každého člověka zvláštní, nepopsatelnou atmosféru. Lidé jsou k sobě vstřícnější, laskavější, milejší.

Je to krásné a většina z nás má tuto sváteční a tajemnou náladu velmi ráda. Posíláme si pozdravy, sms-ky a navzájem si přejeme samé hezké věci. Ale mám pocit, že se postupně vytrácí pravá podstata Vánoc. Velmi málo si uvědomujeme, že Vánoce jsou svátky Boží lásky k nám. Kdyby nám Bůh neposlal svého syna, stěží bychom tyto svátky slavili. Bůh a jeho láska jsou pravým důvodem celých svátků. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Možná říci, že Bůh a jeho láska nás spojuje a chce, abychom byli spolu. Boží láska je ta, která dělá tyto dny jinými, než všechny ostatní. Naplňuje nás entuziasmem, kterým

překypujeme a přímo nás nutí, abychom ji opětovali. Láska dítěte, které přišlo na tento svět v malé maštali, v nuzných podmínkách, aby nám přineslo svůj pokoj a aby nám řeklo tu nejkrásnější větu: „Bůh Tě miluje.“ A proto přichází, abychom to pochopili a aby náš život tato láska provázela. Nic důležitějšího a potřebnějšího dnes není třeba. Jen Bohu děkovat za Jeho lásku a těšit se z ní. To je pravá a nejdůležitější podstata Vánoc.

A tak nám všem přeju hojnost Boží lásky, aby provázela naše kroky a vedla naší mysl. Požehnané Vánoce!

VÁNOČNÍ POHÁDKA

....možná jste slyšeli pohádku o malém andělu, který po narození Ježíše zpíval jen: „Sláva Bohu na výsostech“ a nechtěl zpívat druhou část: „a na zemi pokoj lidem dobré vůle“.

Když se ho velký anděl otázel, proč nezpívá i druhou část, odpověděl: „Já nevidím na zemi žádný pokoj. Vidím jen vojáky, války mezi národy, hrůzy, násilí, létající pěsti, nenávist mezi lidmi. Jak bych mohl zpívat „A na zemi pokoj lidem dobré vůle“?

Velký anděl mu vysvětlil, že proto se Ježíš narodil, aby se toto vše změnilo. Aby ve světě nebyly války a ani jiné zlé věci.

Malý anděl pozorně poslouchal a odpověděl: „Když je to tak, budu zpívat i druhou část“.

Když se chtěli andělé vrátit zpět do nebe, chtěl s nimi odejít i malý anděl. Velký mu však řekl: „Ty se do nebe nevrátíš. Ty půjdeš na zem a budeš lidem přinášet pokoj, který přineslo toto Dítě.“

Malý anděl byl touto službou poctěný. Chodil po zemi, a kde byly nějaké problémy, neklid, nenávist, všude tam přinášel Ježíšův pokoj.

A tak i jeho zásluhou bylo na zemi více klidu.

Z POHLEDU FRANCOUZSKÉHO OPATA NA SITUACI VE SPOLEČNOSTI

Opat Francois – Marie z francouzského opatství náš klášter navštívil již podruhé. Za rok o adventu začne Jubilejní rok premonstrátů a naši spolubratři z Francie se rozhodli před jubileem navštívit hrob sv. Norberta, který je na Strahově. U této příležitosti navštívili Želiv v roce 2018 i letos, nejdříve starší členové a letos mladší. Opat Francois – Marie kázal při nedělní mši a něco z jeho myšlenek si můžeme připomenout právě zde.

Nevím jestli, ve vaší zemi, existují stejné fenomény jako ve Francii, fenomén ponorky (ponorková nemoc). Je ale pravda, že vy nemáte námořní hranici jako my. Co je to fenomén ponorky: to je historie mladého jedince, chlapce nebo děvčete. On nebo ona se rozhodnou, například oženit se, nebo se stát knězem, řeholníkem, nebo řeholnicí. A všechno probíhá dobře. Pár vypadá šťastně, seminarista nebo mladý řeholník je laskavý, seriózní. Všechno probíhá hladce, všechno se zdá snadné. Etapy následují jedna po druhé: pár se usadí, přijdou děti, dům. Seminarista projde všemi etapami svých studií, je vysvěcen na jáhna, pak na kněze. Řeholník, řeholnice je novic/novicka, pak sliby časné, pak se zavazuje definitivně. A náhle, aniž by kdo rozuměl proč, najednou se vše zhatí: pár se rozejde, kněz opustí službu, řeholník odejde ze své komunity. Je to jako ponorka, která se několik let nořila v hlubokých vodách a která náhle, aniž by to kdo očekával, se vynoří, vystoupí z vody. A vše je špatně! Mnoho dramát v rodinách, v církvi, v komunitách. K tomu může být mnoho různých důvodů, a nemyslím, že mám vysvětlení pro každou situaci, která je vždy specifická, osobní příběhy každého jsou jedinečné. Ale zdá se mi, že jedním z nejdůležitějších klíčů k řešení je svoboda. Často, když posloucháme osoby, které prožily takovéto příběhy, když jsou schopny zrekapitulovat svůj život, po šoku, po mnohých letech, zjišťují, že se vydaly na cestu života nesvobodně, aniž by se opravdu

naučily svobodně se rozhodovat. Samozřejmě, svoboda se nikdy nevyhrává jednou pro vždy, je stále křehká, omezená, my jsme bytosti omezené, a hříšné. A přesto máme stále část, i když malou, svobody, kterou je třeba využít. Věřím, že to co Ježíš chce v Evangelii, je stejná věc jako v příběhu Eliáše a Elíše, a v Listu svatého Pavla Galatanům, abychom se svobodně rozhodly následovat Pána, následovat Krista. Kristus volá, ale chce, abychom ho následovali svobodně. Dává přednost tomu, abychom raději počkali s jeho následováním, než abychom ho následovali nedobrovolně. Neboť základem vztahu ke Kristu, k Bohu a k ostatním, má být láska. A neexistuje žádná pravá láska bez svobody. Eliáš říká Elíšovi, « Jdi a vrať se! Nezapomeň, co jsem ti učinil ». To znamená: jestli nejsi ještě dost svobodný, abys mě následoval, vůbec mě nenásleduj. Je lépe počkat. A svatý Pavel nám říká: « Kristus nás vysvobodil, abychom byli svobodní! Tedy, když dva mladí mají v plánu se vzít, je důležité jim pomoci si uvědomit, zda jsou skutečně svobodně rozhodnutí. To je základní součástí křesťanské svatby, a ve svatební liturgii, kněz pokládá snoubencům otázku: je toto vaše rozhodnutí svobodné a upřímné? A v různých společenstvích kněží nebo řeholníků a řeholnic, je třeba dbát na to, aby svoboda mladých byla respektována, což není vždy ten případ. Kolik problémů je spojeno s nedostatkem respektování svobody mladých lidí. Na počátku obdivujeme takovou komunitu, která má plno povolání, a po deseti letech objevujeme tyto nedostatky svobody. Naše současná společnost nepomáhá nutně mladým lidem, aby byli svobodní. Snadněji padnou za kořist guruům, bezohledným náborářům, ale jestli svoboda není respektována od počátku, problém jednoho dne vyplave na povrch a škody pak mohou být obrovské. Požádejme Pána, aby se každý stal svobodným, milovat, vychovávat mladé k svobodě; to je tajemství věrnosti! Amen!

20 LET OD ÚMRTÍ OPATA VÍTA BOHUMILA TAJOVSKÉHO

J.M. Michael Josef Pojezdny (17. července 1943 Jihlava) od 29. září 1987 do 26. června 2018 opat Strahovského kláštera. Na kněze byl vysvěcen v roce 1969. Do premonstrátského řádu vstoupil v roce 1970. V duchovní správě působil v letech 1972–1977 v Dubňanech, a v l. 1977–1990 v Osové Bítýšce. Opatem strahovským byl zvolen tajně v roce 1987 při volební kapitule v kostele v Rožné nad Pernštejnem. Během komunistické totality se účastnil boje proti komunismu. Po roce 1989 obnovil řeholní život ve Strahovském klášteře. V roce 2006 mu byl prezidentem republiky propůjčen Řád Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o stát v oblasti rozvoje demokracie, humanity a lidských práv. Byl hlavou Českomoravské cirkárie premonstrátského řádu. Do 15. června 2017 byl předsedou Konference vyšších představených mužských řeholí v ČR. Opatem byl zvolen opakovaně v letech 1999 a 2013. V roce 2018 mu skončilo vzhledem k věku funkční období (75 let). Jeho nástupcem byl zvolen P. ThLic. PhDr. Daniel Peter Janáček, PhD., O.Praem., dosavadní administrátor ve farnostech Praha 17- Řepy a Úhonic. Navštívil nás 7. prosince a vedl prvosobotní duchovní obnovu, kde mimo jiné zavzpomínal i na opata Víta, které 20. výročí od úmrtí si připomínáme v těchto dnech.*

S panem opatem Vítem jsme jezdili hodně na Slovensko. Bylo to úžasné. Pan opat, to byl člověk veliké víry a veliké lásky. Obdivoval jsem jeho povahu. On byl optimista. Po kriminálu to neměl snadné, a jaký byl optimista! Pořád se díval dopředu a pořád věřil. Taky se ale stalo, jak to tak dolehne na každého člověka, že říkal: „Michale, je to špatný!“ Na druhý den zvoní telefon a Vít říká: „Michale, je to výborný!“ Úžasný optimista. To dělá z člověka víra. A také člověka veliké lásky. Pořád se usmíval. A

když jsme za ním přijeli do Brodu, někdy tam na zahradě pracoval v trenýrkách, hned nabízel všechno, co doma měl. Ale pořád se usmíval. A mladí! Jak ho měli rádi! Uměl to s nimi, byl to člověk velikého srdce. Uměl si s nimi povídat, naslouchat a uměl říct laskavé slovo. Zajímavé bylo, že byl jakoby takový měkký v laskavosti. Ale když šlo o věc, byl jako kámen. To dát dohromady, aby byl člověk laskavý a zároveň pevný, tak toto opat Vít dokázal výborným způsobem.

Pan opat Vít byl také při mojí volbě. Zvolen jsem byl v roce 1987 v Rožné nad Perštejnem, kde byl činný náš Dominik. Tam jsme se sjeli a pan opat Vít měl pověření od našeho generálního opata, a tak řídil volbu. Byl jsem tehdy jedním z nejmladších. Kde by mě bylo vůbec napadlo, že mě zvolí opatem! Myslel jsem na někoho úplně jiného. A teď bylo první kolo volby a já jsem byl zvolený. Vít se mě ptal, jestli přijímám volbu. Postavil jsem se a teď mi to začalo v hlavě šrotovat, kdo to vlastně ten opat je, jaká je náplň jeho činnosti. Věděl jsem, že pan opat Vít je opatem, ale jak funguje klášter, o tom jsem nevěděl vůbec nic. Vedle mě seděl soused z vedlejší farnosti P. Čáslav a když to čekání trvalo dlouho, tak se ke mně naklonil a říká: „Řekni jo!“ Tak jsem řekl „jo“ a potom mě pan kardinál Tomášek posvětil. Pak jsme se s opatem Vítem začali bavit o konkrétních věcech. To povídání bylo důležité právě když nám vrátili kláštery a když jsme začínali řeholní život. Je rozdíl pravidelně se scházet a je rozdíl společně žít. To je asi tak, jako když chlapec a děvče spolu chodí. Těší se na každé setkání, co si budou povídat, kam půjdou... Když začnou společný život, tak to je něco úplně jiného. Všichni to známe. Člověk musí přestat myslet na sebe, musí myslet na toho druhého a musí myslet na rodinu. U nás v klášteře je to vlastně podobné. Také my, když

jsme byli po farázech a každý sám, vytvořili jsme si všelijaké návyky, vyjeli jsme své koleje. A to pak byl opravdu velikánský rozdíl, potkávat se a společně žít. Učíme se tomu celý život. Když děcko vyrůstá, tak čerpá od rodičů. Ti ho usměrňují, co má dělat, co nemá dělat, modlí se v rodině... Jsem vděčný za svoji rodinu, pravidelně jsme se společně modlili. Úplně bez řečí. U nás se chodilo na půl sedmou do kostela a bez řečí. Potom člověk začne měnit život, když začne chodit do školy. Začínají mu nějaké drobné povinnosti, musí psát úlohy, těch povinností přibývá, člověk se stává dospělým. Člověk se musí učit měnit život. Zaměstnání, rodina, děti, zase proměna života. Ono to jde tak postupně, že si to člověk ani neuvědomí, ale je to skutečnost. Pořád se v životě měníme, ne jenom že nám přibývají vrásky. Potom jeden z manželů odejde a víme, jak to dopadne na druhého, jak se musí učit žít, když je sám. Stálá proměna v životě. A u nás v klášteře je to tak nějak podobně. Taky se proměňujeme. Taky se člověk proměňuje střídáním farností, a také tím, jak prožívá společenství. Jak se učí vycházet ze sebe a žít pro ty druhé. Je potřeba si všimat těch druhých. „On se dneska tváří nějak úplně jinak, asi mu něco schází. Prosím tě, co Ti schází, co pro Tebe můžu udělat?“ „Co jste udělali pro jednoho z mých nejmenších bratří, pro mě jste udělali.“ Stejně tak to musí být v rodině, v manželství. Aby člověk nemyslel jenom na sebe. Láska znamená vidět nejprve toho druhého a pak teprve sebe. Vtom jsem měl kromě svých starších spolubratří velkého učitele, pana opata Víta. Ten toto všechno vnímal.

A když jsem mluvil o těch proměnách: jak se proměňoval jeho život? Vstoupil do řádu – změna života. Začal potom učit, stal se opatem a pak to přišlo. Kriminál. A po tom

kriminálu! Někdy člověk říká: „Ať už mám od všeho pokoj!“ Tohle to panu opatu Vítovi nepřišlo nikdy na mysl, aby si řekl: „Teď chci mít klid! Už abych měl od všeho pokoj!“ Pořád v něm byl život. Kde je víra, tam je život. Pan opat Vít byl člověkem veliké víry. Měli jsme se rádi. Byla to velká otevřenost. Já jsem byl o něco mladší než on. Otevřeně jsme si říkali o starostech. Byla mezi námi velká důvěra. A to je něco, co člověka vybavuje do života. Je potřeba, aby se lidé sešli a mluvili spolu. Ne jenom sedět u té posvátné bedny, ve které stejně nic není. Je to čím dál horší a lžou tam. Pořád platí to, co říkali proroci ve Starém Zákoně: „Obraťte se!“ Je potřeba změna smýšlení. A do toho se nám nechce, abychom měnili smýšlení. Do toho se nám nechce!

AŽ JE TI JAKO POHAN NEBO CELNÍK

„Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby „ústý dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď“. Jestliže ani je neposlechne, oznam to církvi; jestliže však neposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník.“ Mt 18, 15-18.¹

Paraevangelium

O čem se zde vlastně píše? Přeložme to do dnešní řeči, po vzoru parabible od Saši Fleka. Mám-li bratra, který žije se svou holkou na hromádce, měla bych za ním zaskočit a hezky od plic mu říct, že to je hřích a že přijde do pekla. Když mě neposlechne vezmu s sebou mámu a svoji kamarádku a povíme mu to všechny. A když ani to nezabere, tak to řeknu našemu knězi a lidem ve spolču. A pokud neposlechne ani je, ať je nám jako muslim nebo předseda vlády. Odstřihnu ho, exkomunikuju, vyobcuju. Dávalo by nám to takto smysl? V radostné zvěsti, kde nás Kristus ustavičně nabádá, ať milujeme své nepřátele², prokazujeme dobro těm, kteří nám křivdí a odpouštíme i sedmasedmdesátkrát za den³? Ráda bych Vám nabídla zamyšlení nad mým osobním alternativním výkladem tohoto úryvku evangelia.

Hledání celníka a pohana

V tomto úryvku mluví Ježíš o pohanu a celníku. V době Ježíšova pozemského působení odpadlých a spodině společnosti. Při pozorném pročtení celého Matoušova evangelia ovšem zjistíme v kapitolách předcházejících tomuto úryvku, jak se Ježíš sám k celníkům a pohanům choval.

-
- 1 V textu je použit český ekumenický překlad
2 Mt 5, 39
3 Mt 18, 21

Jediný konkrétní celník, který se v Matoušově evangeliu vyskytuje, je sám Matouš⁴, kterého právě v tuto chvíli Ježíš povolal a později z něj udělal svého apoštola.⁵ Ježíš s nimi povečeřel, a před farizeji se Matouše, jeho kumpánů a ostatní "žumpy" společnosti zastal a bránil je před oddělenými zbožnými,⁶ kteří je napadali.

A kde najdeme pohana? Pomineme-li uzdravení sluhy římského setníka⁷ a dva posedlé z Gadary⁸, můžeme číst o kananejské ženě⁹. Kanaán je místo, které je v době Ježíšově vnímáno jako místo obydlené pohanskými a nepřátelskými národy. Kanaánci uctívali boha Baala a bohyni Aštaru a židům bylo zapovězeno se s kanaánci ženit¹⁰. Uctívání jejich bohů bylo jako modloslužba odsouzeno na mnoha místech ve Starém Zákoně¹¹. V naší době by Ježíše prosila třeba muslimka. Tato kananejka, tato pohanka, prosí Ježíše o záchranu své posedlé dcery. Nejen, že Ježíš její dceru nakonec zachraňuje, ale svým zpočátku odmítavým chováním v ní probouzí živou víru takového rozsahu, že díky této víře může její dceru uzdravit, a ještě ji chválí a nám ji dává za příklad.

Milosrdenství chci, ne oběti¹²

Takže... jak se to vlastně Ježíš chová k pohance a celníkovi. Chová se spravedlivě jako věrný Bůh, který odpouští hříchy. Ne "spravedlivě" jako člověk, který sám trestá a odsuzuje. Pokud se hříšník nevzdá své cesty, chce, abychom mu

-
- 4 Mt 9, 9
5 Mt 10, 3
6 Pozn. Farisajos = oddělený, chasidim = zbožný
7 Mt 8, 5
8 Mt 8, 28
9 Mt 15, 21
10 Gn 28, 1
11 Ž 106, 38
12 Mt 9,13

JAK PRACOVAT SE SVÝM NEVĚŘÍCÍM

návod k obsluze a údržbě

odpouštěli jeho prohřešky jako náš nebeský otec je odpustil i nám¹³ a varuje nás, abychom je nesoudili, jinak bychom sami mohli být souzeni.¹⁴ On sám se k nim chová s láskou, porozuměním a uzdravuje svou milostí a vlídností rány, které vedou k jejich hříchu. Ježíš je smiřuje s Bohem Otcem a vede je zpět k Němu.

Tak si i v tomto vezmeme z Ježíše příklad a nenávidíme hřích, ale milujeme hříšníka, jak říká sv. Augustin. Držme ty choulostivé co nejbliž, chraňme je¹⁵ a prokazujeme jim lásku a milosrdenství, aby cítili, že je přes jejich nedokonalost milujeme. Ukazujme jim Krista a pravou cestu a dodávejme jim síly vzepřít se ďáblu, aby od nich utekl¹⁶. A dá-li Bůh, jednou i my budeme, přes naše nedokonalosti, přijati do nebeského království.

Modlitba

Otče nebeský, dej nám pravdu, abychom padajícím zvládli nastavit zrcadlo;

dej nám mírnost, abychom je tím zrcadlem neprohodili;

dej nám pohotovost, ať ze své Bible hlásáme radostnou zvěst pokoje;

dej nám pokoru, ať je tou Biblí nemlátíme po hlavě.

Prosím Otče, vždy naše skutky předcházej a svou milostí provázej, ať to, co konáme, není z nás, ale u Tebe začíná a s Tebou také končí.

Amen

“Hele a nechtěl bys se mnou někdy do kostela?”

Tak! Nebezpečná věta byla vyřčena a už nejde vzít zpět ani párem koní. Po několika rozhovorech s vaším nevěřícím/hledajícím kamarádem, známým či kolegou, jste ho pozvali do kostela a vůbec vám nedošlo, do čeho jste se to vlastně namočili. Jednak musíte vymyslet, jak mu vysvětlíte, co se bude během mše svaté dít a jaký to má význam. No a pak se také musíte připravit na to, co bude vyvádět on.

Základní pravidla hry - jak se chováme v kostele

Před první návštěvou kostela byste svého známého měli připravit na několik věcí, které jako katolíci v návalu rutiny nevnímáme, ale které netrénovanému oku mohou připadat nestandardní, byť pro nás se staly již nedílnou součástí našich nedělí.

Pravidlo číslo jedna: Sedí se vzadu, v posledních pěti lavicích. Proč? Asi aby na nás nebylo vidět, kdybys náhodou usnul... Jeden dominikán v Olomouci říkal, že je to proto, kdyby se ty v prvních řadách rozhodl pokousat. U dominikánů nikdy nevíš, ale tady se bát nemusíš, tady jsme u premonstrátů...

Zadruhé: Nesedej si na místo starý Vomáčekový. Vlastně seženu rozpis míst, abys nikomu nezasedl to jeho místečko. To je v kostele faux pas. Raději si sedni na místo poblíž uličky, a pokud by někdo přišel, tak zafuň, protože panenky, zvedni se a nechej ho vlézt až doprostřed. Sedí se přece na kraji, protože tam je nejlepší výhled i akustika.

13	Mt 6,14
14	Mt 7,12
15	1 Kor 12, 23-24
16	Jk 4, 7

Když mše vypukne, ale přece jen než se rozkoukáš, se všichni plesknem do hrudi pěstí, až to zaduní kostelem, a budem říkat "moje vina, moje veliká vina". Trochu bizár, ale to nejhorší máš za sebou. Pak si budeme trochu číst, trochu zpívat a trochu mluvit o Bohu. A pak se jde k přijímání, kam ty nemůžeš, alespoň zatím. Kdybys ale moc chtěl, můžeš si vystát frontu a kněz ti dá aspoň křížek na čelo. Ale nezapomeň si dát prst přes pusku, což znamená, že ty už jsi večeřel doma.¹

Nevěřící v porcelánu

Druhá strana se rovněž musí na svého návštěvníka kostela připravit. Existuje velká pravděpodobnost, že pokud je váš kamarád hledající, tak je na Boha trochu naštvaný. Protože vy sami a všichni ti lidé v kostele máte něco, co on nemá. Buď vám závidí, anebo se vás bojí. Nejspíš u něj budete respekt, protože se díky společenství věřících zdáte být v přesile, ve smečce. Je dost možné, že dotyčný bude všem na potkání vyprávět: "Já jsem nevěřící." Nedělá to úplně proto, aby se od vás oddělil, ale má trochu strach, že se ocitl někde, kam nepatří a že by ostatní mohli jeho infiltraci dobře mířenými otázkami odhalit. Co si budeme říkat, často takhle po mši přicházíme k novým tvářím a navazujeme konverzaci slovy: "Fúha, viděl jste, jak měl kněz ruce při epiklezi? Kam ta dnešní doba spěje?!" nebo: "Nepřipadá vám, že dnešní homilie byla na hranici semipelagianismu?"

Skutečné poprvé

Ale teď vážně. Je pravdou, že návštěva mše svaté může být pro někoho, kdo v životě v kostele nebyl, matoucí. Setkává se s novými lidmi, které nezná. S novým prostředím, které je mu cizí. S liturgií, kterou nechápe a bez lásky a úcty mu může připadat zkostnatělá a přežitá. Navíc Boha teprve hledá a zápasí

s Ním i se sebou samým v temnotě všedního dne. Neví, jestli Bůh je; a pokud je, proč by měl být zrovna u katolíků; a pokud je u katolíků, jestli tam vůbec hledající může najít své místo a ne jen vyvolení, dokonalí věřící, kteří už mají ve všem jasno. Aby toho nebylo málo, tyto věci není schopen zformulovat a občas si je ani připustit. Některé obavy je možné rozptýlit tím, že hledajícího pozvete na akci, která mu umožní vidět ty samé lidi a ty samé prostory z jiné perspektivy. Může se jednat o koncert v kostele, výstavu fotografií nebo prohlídku kláštera. Během takové akce bude mít možnost se trochu více seznámit s místem a nasát jeho atmosféru, přijetí a spiritualitu, a příště už nebude cítit takový ostych jako na začátku. A co si budeme říkat, naposledy byl kostel narvaný k prasknutí díky Szidi Tobias. Takových akcí je v želivském klášteře požehnaně; například noční prohlídky při svíčkách, koncerty, pouť a jarmark nebo den otevřených dveří. Pokud půjdete příště na mši svatou, je dobré posluchači nastínit alespoň základní části mše svaté a jejich význam. K tomu se například hodí drobná knížečka "Mše svatá pro začátečníky a mírně pokročilé" od PhDr. Radka Tichého Ph.D., S.L.D. Ta velmi čtivým způsobem vysvětluje, co jednotlivé části mše svaté znamenají a doplňuje je o příhodnou část Písma svatého a dále citáty některých církevních otců. Upřímně hledajícímu to může napomoci zorientovat se ve starých rituálech, které pak nebudou mít jen svou noblesu, ale i staletími upevněný význam.

Poslední, co je třeba mít na paměti je, že stačí živá víra, touha sdílet radostnou zvěst o zmrtvýchvstání Ježíše Krista a pokora ve vědomí, že dar víry je božská ctnost nadpřirozeného řádu, kterou Bůh sám udílí dle svého úradku a ve svůj čas. Je tedy nutné se propůjčit Duchu svatému jako nástroj Jeho působení, ochota býti digitus Dei (Boží prst), ale současně neupadat na mysl, pokud nedosáhnete okamžitého viditelného výsledku. Protože obrácení každého člověka je dar od Pána a zaseté semínko

1 Ted' vážně. Pro křížek si samozřejmě jít může a prst přes ústa symbolizuje, že daný člověk nebude přistupovat k přijímání Těla Páně.

může vzejít i dlouho poté, co v zemi spalo a čekalo na příhodné podmínky k vykličení. Nezapomínejme na to, že Bůh se může dotknout srdce člověka nekonečně mnoha způsoby a Jeho cesty jsou neproniknutelné.

Vyprošuji vám Boží požehnání a přeji vám, abyste zářili jako starořecké pochodně, které osvětlí vašim milovaným hledajícím cestu domů k nebeskému Otci.

Alena Komolá

SVĚDECTVÍ O RVAČCE

Ve vedlejší vesnici byla pouť. Čekal jsem, že se mi ozvou kamarádi, abychom vyrazili ven. Z party spolužáků jsem byl jediný, kdo se kontroloval a moc toho nevypil. V jisté chvíli už měli na můj vkus opravdu dost. Na pouti bylo hodně atrakcí, a tak jsem se rozhodl jít na jednu zvanou „X-treme“. Nejsem sice na až tak adrenalinovou zábavu, ale nakonec jsem si tu „velkou houpačku pro dospělé“ fakt užil. Za námi pak přišly holky mých kamarádů. Kolem druhé noční hodiny jeden z parťáků navrhoval, abychom šli do vedlejší vesnice a přesпали s celou tlupou zrovna u jedné z těch dívek. Ne každému z nás se však chtělo. Byl to docela divoký nápad, také vzhledem na stav, ve kterém někteří byli. Rozhodl jsem se ještě se dvěma dalšími kamarády nepokračovat v cestě a otočili jsme se zpátky k pouti. U poskládaných pouťových atrakcí jsme viděli jeden rozhádaný mladý pár. Kluk drsně nadával na svou dívku a choval se opravdu nevhodně. U jednoho z mých společníků se ozvala morálka a snažil se s dalším svým kamarádem uklidňovat chlapce, který křičel na svou přítelkyni. Když se té holky zastali, neznámý kluk se vyřítil na mého kamaráda Jirku a dal mu pěstí takovou ránu, že mu okamžitě natekl nos a pustila se mu okamžitě krev. Oba se začali prát. Já a druhý kamarád Jakub jsme se snažili oba od sebe odtrhnout. Nikdy se nepouštím do žádných rvaček, ale v tomto případě to opravdu nebylo spravedlivé. Mě samotného překvapilo, kolik síly jsem měl, když se mi povedlo kamaráda vysvobodit z drápů neslušného kluka. Dívka, která do té doby čelila nevhodnému chování svého přítele, se rozbředla a všechny žádala, aby se přestali mlátit. Jenže je těžké zachovat klid s hladinou alkoholu v krvi. Jirka v té chvíli nebyl schopen odhadnout závažnost celé situace a uklidnit se. Vyřítil se

znovu na hochu, který mu rozbil nos, a který skončil pouze s roztrženou košilí. A to nebylo fér! Rvačka znovu začala. Nebylo mi všechno jedno. Co dělat v takové situaci, jaký postoj bych měl zaujmout jako křesťan? Rozhodně ne vyhrnout rukávy a prát se. Jenomže zde jde o mého kamaráda, který se pouze snažil diplomaticky oslovit nepřítelného kluka, aby nekřičel na dívku a choval se jako gentleman. Když Jirkovi vypadly věci z kapsy, rychle jsem mu je za tmy posbíral a také jsem v sobě posbíral všechny své síly, odtrhnul je od sebe a postavil se mezi ně. Když jsem rukou Jirku bránil, tak jsem najednou schytil takovou ránu pěstí, že jsem mále ztratil sluch. Můj doposud stoický klid opravdu vystřídal hněv. Začal jsem na dotyčného křičet: „Co to tady děláš? Vždyť já jsem Ti nic neudělal!“ Neznámý udělal krok zpátky. Až tehdy se probral a pochopil, že mi ublížil. „Já, já jsem se spletl. To jsem nechtěl!“ Ještě jednou jsem mu zopakoval, že mlátil nevinného a nastavil své pěsti. On mi na to řekl: „Jednu ránu máš zdarma, vraz mi jednu!“ Vevnitř jsem byl klidnější a odvětil: „To nic nevyřeší. Já ti to odpouštím. Promíjím ti to. A běžte už pryč!“ Neznámý ještě párkrát řekl, že mu mám jednu vrazit. Pouze jsem znovu zopakoval, že mu odpouštím a ať se raději sebere a jde.“

Když jsem pak uvolnil pěsti, najednou jsem pocítil velký klid, doslova Boží klid a radost. Vše se upokojilo. Souboj skončil. Kluci mi říkali, že bych si to neměl nechat líbit, ale pro mě to byl opravdu konec. Ten nejlepší. Byl jsem opravdu v srdci rád, že mi Bůh dal ta správná slova a sílu neoplácet zlým za zlo.

(Ze svědectví jednoho želivského farníka.)

BÍLÁ PANÍ NA ŽELIVĚ

Pocta a poděkování teamu Tisíckráte za inspiraci a za jejich neúnavnou práci na poli teologické fabulace

Drazí farníci,

jak si jistě mnozí z Vás všimli na Želivě se začalo objevovat množství záhadologů, spiritistů, médií, spirituálů, okultistů, psychotroniků, provinciálů a jiných podivných existencí.

Důvodem je fakt, že byla na chodbách hotelu několikrát spatřena Bílá paní. Chodila po chodbách, stěžovala si na způsob oblékání dnešní mládeže, neúctu služebnictva a poddaných a chybějící koně v konírnách a pak vždy důstojně odkráčela směrem do Trčkova hradu. Samozřejmě skrze zeď.

Domníváme, že se jedná o Kateřinu ze Šelmberka, kterou v roce 1507 nechal kvůli nevěře zazdít její manžel. Dodnes se neví kde to bylo. V Opočně, kde manželé bydleli, údajně došlo kdysi k nálezu zazděného těla, ale protože se nic nedochovalo, může jít o pouhou legendu. "Je dost dobře možné, že byla zazděna na hradě Veliši, Lipnici nebo Želivě, které rovněž patřily k panství Trčků.", říká Milan Junek, průvodce ze zámku Opočno. Takže je dost dobře možné, že její kosti odpočívají zazděné právě ve sklepení Trčkova hradu.

"Nám by ani tak nevadilo, že nám po chodbách chodí Bílá paní, koneckonců je to dobrý tahák a hotel nám praská ve švech. Navíc jako katolíci na duchy nevěříme. Ale ona už nám dvakrát vlezla do klauzury.", říká převor Tadeáš Spišák.

"Když jsem ji poprvé zahlédl tak jsem tomu nevěnoval pozornost, protože jsem si myslel, že to je bílý bratr Gorazd, který se šel v noci, jako obvykle, "jen podívat" do ledničky. Ale podruhé se nám objevila v kapli. To už je vrchol, mohla klidně jít do kaple v ambitu! Ale ona, nejenže neexistuje, ale navíc leze k nám!" dodává rozčilený převor.

"Určitě se jedná o krajně nestandardní situaci. Po klausuře se pohybuje neexistující osoba nevhodného pohlaví, bez mého nebo převorova souhlasu. Budu po převorovi požadovat vysvětlení, jaktože tento stav dopustil a návrh řešení, jak tuto situaci vyřešit. Samozřejmě očekávám, že vše proběhne za přísné ignorace jevů, které jsou v rozporu s magisteriem.", shrnuje situaci Jaroslav Jáchym Šimek, opat želivského kláštera.

"Vzhledem k její faktické neexistenci, tak jí nejspíš na dveřích nechám vyvěšenou výzvu, aby do klauzury nechodila. Pokud tuto výzvu bude ignorovat, tak to napíšu s vykřičníkem. A pokud ani to nepomůže, nezbude než se uchýlit k radikálnímu řešení. Pozveme nějakého dominikána, Ti jsou děsně učení. Oni to zkonzultují s klíčovými knihami svého řádu a použijí buď Malleus maleficarum a nebo Summa theologiae. Snad jí budou i předcítat.", říká se škodolibým výrazem ve tváři převor. "Buď jí to zaujme a půjde s nimi a nebo... a to je pravděpodobnější ji to vyděsí natolik, že se zde až dosmrtně neukáže.", zakončuje převor kláštera.

Václav Prokop Buben Diviš, O.Praem.

Člen kontemplativně konspirační větve řádu premonstrátských řeholních kanovníků

RENOVACE KOSTELA NA HŘBITOVĚ

Milí přátelé,

letos se nám úspěšně povedlo opravit druhou část střechy na kostele sv. Petra a Pavla na hřbitově, a to díky vám všem. Jak jistě víte, v roce 2018 jsme opravili severní část střechy a západní štít fasády. Tato rekonstrukce stála celkem 369 563,31 Kč. Letos proběhla oprava jižní a východní strany střechy. Celková suma se vyšplhala na 349 888,61 Kč. Částka měla být letos vyšší, ale vzhledem k tomu, že se nám povedlo sehnat zdarma tašky od školských sester sv. Františka z Hoješína, ušetřili jsme 130 000 korun. Největší položkou je samozřejmě cena samotné práce, protože mzdy v posledních letech rostou poměrně rychle. Vzhledem k cenám nám nezbývá nic jiného než rozložit rekonstrukci na etapy. Zdárně se nám tedy povedlo dokončit druhou etapu díla. Musím říct, že je to zázrak, protože k 31.12. 2018 jsme na farním účtu měli 48 125,85. Nebýt vás a vašich štědrých darů, rekonstrukce by se nebyla povedla. Vybralo se tak přes všechny další výdaje farnosti, jako jsou sbírky na účely určené biskupstvím (na různé účely se poslalo 7746 Kč), fond solidarity (za rok 2019 - 24 618 Kč), výdaje na bohoslužebné zboží a výdaje na farní akce, **opravdu víc než 300 000 Kč.** Původně jsem předpokládal, že požádáme o půjčku. Nic však nebylo potřeba půjčovat. Obec Želiv nám dala 30 tisíc korun a z Kraje Vysočina jsme dostali 115 tisíc korun.

Zbývají nám ještě dvě etapy, abychom mohli stavbu dokončit:

Etapa 2020: Plánujeme vyměnit střešní krytinu (kterou již máme) na přístavku ze západní strany a nad sakristií. Jedná se o relativně malé plochy. Musíme upravit střešní žlaby, protože jsou na některých místech příliš daleko od střechy. Snad na jaře začneme s výmalbou interiéru. Plánujeme také

opravit a natřít okenní rámy. Pak bude kostelík sloužit zároveň jako obřadní místnost pro obec. Hned na začátku roku budeme muset vyřešit část farního pozemku. Totiž příkop kolem kostela a přístavky ze západní strany, které se momentálně po digitalizaci nacházejí na pozemku obce. Obecní zastupitelstvo schválilo možnost odkupu daného pozemku, aby náš kostel stál na našem pozemku. Samotné vyřízení bude také něco stát (vyhotovení geometrického plánu, přepis atd.). Zároveň jsme domluveni se zastupiteli obce, že s tímto pozemkem vyřešíme i nesrovnalosti na obecním hřišti, které částečně stojí na pozemku farnosti. Obec od nás plánuje daný pozemek odkoupit.

Etapa 2021: Plánujeme nechat zhotovit projekt na kompletní řešení odvlhčení kostela a dojde k realizaci projektu.

K 9. prosinci 2019 na farním účtu po zaplacení všech poplatků zůstává: 39 706 Kč. V roce 2020 budeme opět potřebovat vaši pomoc. Předpokládáme, že všechny plánované opravy nás budou stát kolem 300 tisíc korun. Přispět můžete buď v hotovosti při mši svaté nebo převodem na účet farnosti:

620247389/0800

S přáním Božího požehnání

P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem.

farnostzeliv@gmail.com

+420 604 893 831

Čekejte na Vánoce s námi!

PROGRAM KLÁŠTERA

15.12. 2019 (3. neděle adventní)

10:30 hod. Mše svatá

15:00 hod. Kostýmovaná prohlídka kláštera "Vánoční příběh" s herci, vstupné 150 Kč, děti do 6 let zdarma. Doporučujeme rezervaci na číslech: 725 448 291, 569 431 234 nebo emailem: centrum@zeliv.eu (týká se všech termínů)

16:00 hod. Kostýmovaná prohlídka kláštera "Vánoční příběh" s herci

16.12. – 21.12. 2019 (pondělí – sobota)

07:00 hod. Rorátní mše svatá

19.12. – 22.12. 2019 (čtvrtek – sobota)

12:00 do 15:00 hod. Adventní dílničky paní Kručanicové: Uvidíte, jak se vyřezávají figurky do betlémů, jak se zdobí perníčky, připravují vánoční ozdoby, jak paní A. Zelená vyrábí šperky a navléká korálky. Spousta zábavy pro děti i dospělé. Výrobky lze zakoupit.

22.12. 2019 (4. neděle adventní)

10:30 hod. Mše svatá

15:00 hod. Kostýmovaná prohlídka kláštera "Vánoční příběh" s herci

16:00 hod. Kostýmovaná prohlídka kláštera "Vánoční příběh" s herci

23.12. 2019 (pondělí)

07:00 hod. Rorátní mše svatá

24.12. 2019 (úterý, Štědrý den)

16:00 hod. Mše svatá z vigilie Narození Páně pro děti + dětské vánoční představení

22:00 hod. Půlnoční mše svatá

25.12. 2019 (středa, Boží hod vánoční, Slavnost Narození Páně)

10:30 hod. Mše svatá (zazní Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby)

26.12. 2019 (čtvrtek, Svátek sv. Štěpána prvomučedníka)

10:30 hod. Mše svatá

27.12. 2019 (pátek, Svátek sv. Jana Evangelisty)

17:00 hod. Adorace Nejsvětější svátosti

18:00 hod. Mše svatá s žehnáním vína

28.12. 2019 (sobota, Svátek svatých Betlémských dětí, mučedníků)

08:00 Mše svatá

29.12. 2019 (neděle, Svátek sv. rodiny)

10:30 hod. Mše svatá s obnovou manželských slibů

30.12. 2019 (pondělí)

08:00 Mše svatá

31.12. 2019 (úterý, Sv. Silvestr)

Silvestrovské prohlídky

16:00 hod. Mše svatá s poděkováním za uplynulý rok

23:00 hod. Adorace s půlnočním novoročním požehnáním (po adoraci zveme na přípitek)

01.01. 2020 (středa, Nový rok, Slavnost Panny Marie Bohorodičky)

10:30 Mše svatá

od 11:30 do 13:00 hod. Prohlídky betlémů

INFORMACE O VYDÁNÍ:

List Siloe je vydáván několikrát v roce pro vlastní potřebu Kanonie premonstrátů v Želivě a Římskokatolické farnosti Želiv. Vaše připomínky a příspěvky můžete posílat na: farnostzeliv@gmail.com